

Frankrike och Soviet-Ryssland skaka händer.

For The "Nation" av Scott Nearing
Översättning för Svenska Can. Tidn.
av G. H. S.

FRANKRIKE kom ut ur kriget med en folk av omkring 41 miljoner invånare, bosatta på en areal som är fyra gånger större än New York State, samt dessutom med 50 miljoner av en kolonial befolkning, som är spridda på fyra miljoner kvadratkilometer i Afrika och Asien. Före kriget var Frankrike ansett för att vara ett av Europas förmågnaste land och genom de senaste decenniernas handlingar har det stärkt sin ställning genom att göra några av sina farligaste rivaler än svagare, och detta har gjort att Frankrike är både rikt och maktigt.

Men imperier är kostbara. Frankrike har ej endast utgifterna för den imperiella administrationen i kolonierna, utan dras med kostnader av en armé underhållande, — den här dessutom även kostnader av att bevara sitt imperium inflytande över de "bevärade" länder, vilka upprätthåller runt om i världen skolor och barrikader mot rysk sovietism och för att utnyttja dessamma som möjliga marknader för franska varor och franska kapitalplaceringar.

Sådana diplomatiska och finansiella äventyr, är dyrbara. En nyligen gjord beräkning uppger de av Frankrike till dessa länder upplåtna lånen sedan vapensitteländets dagar till 5,161,000,000 guldfrancs, fördelade på respektive länder sålunda: Anti-Balkan, 1,100,000,000; — Estland 17 mill.; — Latvia 6 mill.; — Litthuania 1 mill.; — Tjeckoslovakien 574 mill.; — Rumänien 1,181 mill.; — Polen 1,956 mill.; — Ungern 1 mill. och Österrike 55 mill. Förutom dessa låne underlåg för tillfället om ett lån till Ungern och Lilla Ententen uppgående till en och en halv billion francs. Kan Frankrike verkligen bära alla dessa nödvändiga imperiella omkostnader?

Frankrike har bakom sig tusentals år av aristokratisk kultur och civilisation, av jordbruksskicklighet och yrkeskicklighet. Under den gamla regimen förde de makthavande ett högt och glatt liv på det utfattiga ärvtidande folkets bekostnad. Visserligen kunnas alltid den yrkeskickliga konstnären, men jordbrukaren var dock landets ryggrad och ända upp till franska revolutionen voro dessa exploaterade och jordlösa. Sedan dess har en svag förminskning av den jordbruksarbetande befolkningen i Frankrike ägt rum. År 1870 var två tredjedelar av befolkningen bosatta på landsbygden; år 1901 59 proc. och 1911 55.8 proc. i Tyskland med en sysselsatt befolkning av 28 miljoner (1907) var 12 miljoner klassificerade som industriella arbetare. I Frankrike med 13 miljoner sysselsatta arbetare var endast 4.9 mill. industriella.

Frankrikes yngre industrier ha i likhet med dess befolkning växt ytterligt snävt. Den franska befolkningen var 38 mill. år 1871 och 39 mill. 1914 (jämfört med Tysklands 40 mill. år 1871 och 70 mill. år 1914). Frankrikes kolproduktion mellan 1870 och 1910 förökades med 200 procent jämfört med Tysklands ökning av 600 proc. under samma period. Under samma tid hade dess järnproduktion ökat från 1.2 miljoner ton till 4 miljoner ton. Det ser därför ut på ytan som om Frankrike, medan det är ett rikt land då det gäller att vara ekonomiskt oberoende, själv upphållande, det likväl ej är rikt vad snabb produktion av industriella o sværskt beträffar.

På grund härav har Frankrikes utgifter under de senaste åren ökat sig i oroväckande grad. Tag till exempel dessa skatter. Under 1913 stego de till 5 billioner francs, under 1919 till 11.3 billioner och under 1923 till 23.4 billioner.

Den franska budgeten, som godkändes den 1 juli 1923 har en intressant historia att förtälja. Under den franska finansiella systemet finnas trevsn budgeter, den allmänna och den speciella. Den allmänna budgeten för 1923 uppgår till 23.4 billioner francs av vilka ungefär hälften går till avbetalandet av skulder. Inkomsterna från skatterna möta dessa utgifter och ge ett obetydligt överskott.

Så ha vi den speciella budgeten. Rapporterna från Föränta Staternas handelsdepartement visar att de totala utgifterna för vilka den franska regeringen är ansvarig har överstigit 50 billioner francs årligen under de senaste åren. Under den speciella budgeten komma utgifterna för återstämmandet av livaktighet i de av kriget skivade arealen, pensionsomkostnader och liknande. Många av dessa omkostnader äro direkt förda på Tysklands räknning. Men under det senaste året kommer den franska budgeten att uppvisa en brist av ungefär 20 billioner francs, såvida ej Tyskland helt oförmodat skulle betala sin krigsskuld. Med andra ord, — den franska regeringen kommer att ge ut två francs för varje franc

det är maktigt att indriva i skatter. Den franska budgetens yngsta börda är den franska skulden. Det är visserligen sant, att dessa skulder endast bestå i tomma löften att betala, men om de med ens kunde indrivas så skulle hjärtat rivas ut ur den europeiska imperialismen. Den franska skulden för tillfället är ungefär 430 billioner francs. Denna summa är fördelad som följer: Skulder sedan före kriget

Krigslån	25 bill. francs
Växlar, på kort tid	120 bill. francs
Skuld till Franska Banken	114 bill. francs
	24 bill. francs
Skuld till utlandet	124 bill. francs
Diverse	23 bill. francs

Summa 430 bill. francs. För tillfället betalar ej Frankrike räntan på sin skuld till Föränta Staterna, uppgående till 3,340,000,000 dollar och samma ställning intager det till sin skuld till England. Denna ränta har emellertid ej avskrivits utan har lagts till kapitalet och om Frankrike skulle betala 5 proc. på alla sina nuvarande skuldförbindelser, så skulle dessa utgifter sluka 5 tiondelar av dess årliga inkomst.

Vad mera kan man säga? Franskmannen ha etablerat ett imperium utan att vara i besittning av den ekonomiska organisation, som är nödvändig för att kunna finansiera imperiets administration. Vad måste då Frankrike göra? Om Frankrike ej kan producera, så måste det stjäla eller låna. Frankrike har varit upptaget av lot störelarna spelet av internationell plundring i Elsass-Lothringen, Saar-dalen och betydande koncessioner i Afrika. Men internationell röveri kostar pengar och Frankrike finner att dessa totall tillgängliga inkomster endast täcker omkring 50 proc. av de nödvändiga årliga utgifterna.

Kanske man kan göra situationen mera klar genom att framställa en serie frågor:

- 1) Kan Frankrike demoralisera det ekonomiska livet hos sin stora rival, Tyskland?
- 2) Profordertaget gjorde detta och Frankrike fullständigt denna demoralisering genom Ruhr-ockupationen.
- 3) Kan Frankrike bli en viktig industriell nation, som kan fylla Tysklands plats i Europa?
- 4) Måhända icke. Sakertigen icke på länge.
- 5) Hur kan Frankrike uppnå sin önskade ställning som Europas förnämaste och starkaste makt?
- 6) Endast genom röveri (exploatering och imperialism).
- 7) Kan det utföra detta röveri framgångsfullt?
- 8) Endast genom att betala sina skulder.
- 9) Kan Frankrike betala sina skulder?
- 10) Ej med mindre Tyskland betalar sin krigsskuld.
- 11) Kan Tyskland betala före kriget?

Nej, emedan Frankrike allaredan har lyckats försörja Tysklands ekonomiska, kommersiella och finansiella liv.

Frankrikes Nationalist Parti har slagit in på en metod, som är fullkomligt ekonomisk osund, och kommer att förstöra vad som finns kvar av europeisk imperialism. Liksom den av europeisk imperialism, liksom den underkräver det imperiella Frankrike.

De franska statsmännen måste välja mellan ett rumerat Tyskland eller ett betalande Tyskland. De valde att rumerat Tyskland och förordade i och med detta beslut sina händer mot Soviet-Ryssland för att krossa europeisk imperialism.

Sv. Hedin talar gott om Ryssland

Förklarar att ingen rysk fara existerar och att Sverige bör erkänna Ryssland de jure.

Krigsorsakerna i Europa f. t. rikligare än de någonsin varit.

Dr. Sven Hedin har tillstått svenska pressen följande inlägg i en aktuell fråga:

Inför det andliga uppvaknandet hos det ryska folket är det en fullkomligt antikverad ståndpunkt att tala upp på sina böga hästar och i en hänfullt överlägsen ton utslunga den gamla frågan: Kan något gott komma från Nasaret? Det är sannerningsvis vackert så att Ryssland 6 år efter världskriget och revolutionerens överskuggning och vetandets olika områden. Till dessa frågor skall jag i återkommande tillfälle att utförligare återkomma.

I avseende på framtida krig och Sveriges försvar har jag på visst håll blivit missförstådd, på andra orter ständigt citerad. Det hot, som under tiden före världskrigets utbrott av det imperialistiska Tyskland rikta mot Norden, och som hade förvärt av en isfri hamn vid Atlanten

Dr. Thomas' Electric Oil för människor och djur

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLVNING, VRICKNING, SAR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC. F3 det äkta PRIS förveralt

ja ett erkännande de jure. Det lärer oss till bäst att vara bland de framtida portarna till österns rikedomar öppnas på vid gavel.

Våra fördragsenliga förpliktelser och åtaganden äro föga respektingivande om de icke stöja sig på makt. Genom att stöpa vårt försvar skriva vi en dödsdom över oss själva. Vi erkänna därmed öppet inför hela världen, att vi spelat ut vår roll i historien och att vi icke längre ha för avsikt att värja vårt urgamla rike. För den, som under det gångna året rest igenom Europa, Amerika och Asien, är det ofattligt, att frågan om rikets försvar överhuvudtaget kan behandlas med ett lätt sinne och en ansvarsloshet, som äro utan motstycke i det forflutna. Om icke de fruktansvärda händelser, vilka redan i mer än rikliga mån kasta sina skuggor framför sig, förmå att väcka vårt folk ut ur dess dvala, då återstår för oss intet högt ända, då kunna rädda vår frihet och vårt rikets bestånd. Då skall det icke ens förnunnas oss att med bibehållen vardighet lyssna till dödslockornas klang.

att han glömt att hålla reda på tiden. Men även han hade varit utom och han hade provat på mycket i sin tid, innan han fann friden och lugnet här i storskogen. Han minns så väl sin barndomstid, den tid som han brukade kalla "den stora ofriden", därför att han då måste stå i hem, det var bolaget genom process av far hans. Det var den tiden då Norrland började vakna ur sin tusenåriga sömn, och med ofrån ögon såg de miljoner av värden det haft som täcke. Norrlandsbonden vaknade och börde det gröna suset, det hade även far och farfar hört men ej förstått dess värde. De hade väntat men för sent, bolagsberrare eller s. k. skogsjobbare hade dragit fördel av deras oförstånd om skogarnas värde. Och för att få skogen och jorden så billigt som möjligt hade de ej skött några medel, gudsord och brännvin hade varit det säkraste och bästa sätt mindre trevliga medel de använt. Var någon alltför motsträvig och ej erkände affären så blev det process, ej togs det någon hänsyn till om bonden hamnade på fattighuset eller dog av svält. Det var en djävulens tid. Den gamle mannen där i skogen svor för sig själv. Han var ju bara pojken, när han med far och mor fick lämna gården som tillhört släkten i många släkter tillbaka i tiden. Mor hade glätt mycket en tid, så blev hon sjuk och dog, en ny förbannelse suckades i skogen, en förbannelse över dem som vällat hans mors död. Far tog det lugnare, men blev sig aldrig lik som för, far hade fått arbete vid den nyanlagda sågen, tungt var arbetet och förtjänsten dålig, men de drog sig fram trots allt. Så hade han växt upp till en arbetsträl å andra, men när även far, gud signe hans minne, gick hådan, så hade Erik, drivits ut i världen, drivits av en sådan barnsdomen tillbakahållen längtan efter sanningen och efter frid. Sanningen? Hade han funnit den? Det hade han visst, han hade funnit den här i storskogen tillsammans med friden.

till mål, krossades genom krigets utgång och Finlands förvandling till självständig stat. För oss utgör däremot i närvarande stund Soviet-Ryssland intet direkt hot. Men hurudant är läget i Europa? Det är väl icke lika någon överdrift i påståendet att vår världslid aldrig varit mera mättad med anledning till nya krig än nu. Den gigantiska förbyrtelse mot mänskligheten, som kallas Versaillesfreden, har med förflutande okunnighet utstakat de naturvidriga och etnologiska och folkattributioner för eller senare måste framkalla krig mellan nyskapade och stämpade stater. Den franska Ruhrpolitiken leder obönhörligen till krig. Av Amerika är för närvarande intet att vänta. Man må icke tro, att hunger och brist äro faktorer som förmå att avvärja krig. Nöden ger snarare anledning därtill. För den, som är mätt, är det ingen konst att sitta stilla och prata. Men försök att hålla er lugn när någon driver er till fortvining. Följden blir kaos, folk möt folk, allas krig mot alla. Ett krig i Tyskland skall tända Östeuropa som en stoppbrand. I ett sådant läge skall Polen bogarna tillfalla ett utvidgat sitt område på Tysklands bekostnad, och Ryssland skall ställa sig på Tysklands sida mot Polen. Det är ett svenskt intresse av högsta vikt att Finland icke indrages i ett dylikt krig. I ett värt öret land hålles tjarran därifrån. Under ständande krig ha vi insett att vinna, men allt att förlora. Medan andra folk förgåna varandra, måste vi, för att undgå ett liknande öde, bevara vår fred. Och det finns ingen som rör oss. Ingen konflikt som kan draga oss in i sin virvel, om det är ett krig uti utan för. Ett starkt försvar är det enda medel, som kan rädda vår fred och vår urgamla frihet. Vår historiska uppgift löses icke av dem, som vilja kasta Finland i Polens armar. Förbindande, sloa o fega äro de, som tro sig kunna överflytta Sveriges försvar på Finlands skuldror.

Den gamla goda tiden.

For S. C. T. av Einar Cantzler

En ensam man i ett litet rum. En liten glugg (kallas fönster) på ena väggen. Utanför gluggen: dunkel. Mannen sitter i en stol (den enda) vid ett litet bord. Bordet är belagrat med papper och annat skräp. Mitt bland papperet står ett blockhorn och ligger en pennan. Blocket i hornet är nästan slut, — bara en liten dropp på botten.

Och mannens huvud är så tungt av tankar. Idéer. Uppslag... ja, allt möjligt. Och pappershogen är så försvinnande liten. — ja, och blockhornet snart tomt. Och pennan sparas ut sig, så slitet är den. — Inga pengar.

Så sätter sig mannen att skriva. Han skriver med små bokstäver. Han måste spara på papperet. En halv timme skriver han. Pappershogen blir mindre och mindre. Men — bokstaverna bli STORRE och STORRE.

Till slut är dom en hel tum hög. Då hajar mannen till. En sådan kaly han då i alla var. Han skulle ju skriva små bokstäver och spara på papperet. Och nu satt han där och ritade dem hela tummen hög. Herre Jesu...

Men det var en god idé, ett glänsande uppdrag han just fått. Det voro synd att säga annat. Kanske att han fick släpa biten, och då fick han ju pengar att köpa nytt papper för. Och nytt block, — och en ny pennan också.

Tänk — så mycket pengar om han fick sälja den... Förut hade han aldrig haft mera än han kunnat köpa en ny pennan den ena gången. Nytt papper den andra gången, och den tredje gången en liten flaska nytt block — ett vore väl alla full underbart...

Sven Hedin.

En ensam man i ett stort rum.

En ensam man i ett stort rum. En stor fönster i rummet. Ute i det fria det härligaste solskenet. Inne i rummet en behaglig halvda ger. Och en ensam man... Mannen sitter i en bekväm stol vid ett stort praktiskt skrivbord. På bordet står en skrivmaskin. Runt om skrivmaskinen ligger vad av oskrivet vitt papper. Och några brev. Mannen tittar och tänker.

Han tänker på den tiden när han bara var ung författare, rik på uppdrag, men fattig på guld. Nu är det motsatsen. Inte den ringaste idé kan han klämma ur sig. Fast nog kunde det behövas. Inte mindre än fem större tidningar hade tillskrivit honom om bidrag. Och bekrä för dem det fick han hur mycket han ville. Det spelade ingen roll.

Så mindes han en gång i tiden då han hade mera av idéerna än av papperet att teckna med dem på. När han inte fått på ett helt dygn utan bara skrivit. Och så skilt manuskriptet för en struntsumma, som han då för tiden mycket tyckt vara en hel liten förmögenhet, och köpt papper, block och pennor för alla pennarna, och sedan att sig mätt på trettio fem öre.

Hur lycklig hade han ej varit på den tiden. Men var få en idé? Inte kunde han köpa idéer för pengar inte. — de hade ju kommit till honom gratis på den tiden. — ja på den tiden... just den tiden... när han varit lycklig. Om den tiden kunde komma tillbaka, med sina idéer ändå.

Men han var tvungen att skriva. Fem tidningar skulle ha bidrag. Sak samma om han hade en idé eller ingen alls. Han hade lovat och vad man lovar det skaal man hålla. Ah, han fick väl göra om något gammalt. Gör en ny historia efter någon förtid. Den gamla goda tiden.

Den tiden när idéerna alltid varit färska och nya. Så satte han sig och knäckade på skrivmaskinens tangenter. Ark efter ark föllde han, riktigt utan att veta hur det gick till. Allting det han skrev hade han skrivit många gånger förut. Han bara vridde och vrängde på det en smula, tog bort här och hade till där. Men roligt var det ej. Då så suckade han tungt. Det låt så tungt som hade han hela världens sorgor över sina axlar. Han tänkte på den gamla goda tiden.

Ko'ar-Erik.

Av Martin Dahlberg

Storskogen reste sig tung och dyster där uppt bögen. Det susade drott i de tunga trädstammarna ty vinden tröt härifrån nord. Den senkomna vårdagens mörker började att sänka sig över berg och skog. Allt skulle ha varit stillhet och frid om ej nattfågeln, skrämd av vindens gnj med gälla skrik lämnat sina skyddande grenar. Där nere i dalen såg man martillar pryja myrkanter, kommer en man gående efter en barbrun skogsstift. Han bär en näverkon på ryggen, som det synes tungt lastad. Han har en skogsmans framåtböjda vaggande gång.

HÅHÅ ja, ja, en suck pressar sig fram ur ett tovtigt skräk, mannen stannar, slänger konten till rätta på axlarna, spottar en brun stråle in i buskarna, och fortsätter i sin avbrutna vaggande gång upp genom storskogen. Det är Ko'ar-Erik som lämnat sin koja och milia här uppe i obyn, och nu varit ner till bruket vid kusten och skaffat sig något till liv. Han känner sig trots efter den långa vandringen, och konten tynger hårt på axlar och rygg. Det är nog åldern, som började sätta å benen, han kände det allt för väl, skulle han, Erik, bli trött, han som aldrig vetat av vad trötthet ville säga. Kunde det vara möjligt att han höll på att bli gammal, ja, ja, se, han gammal han var egentligen. Märkvärdigt! Hur han räknade så kunde han ej pruta av något år på sextio.

Han blev förvånad själv. Kunde han vara så gammal, det var märkvärdigt vad tiden hade flugit iväg med honom. Det var nog länge sedan han var ung nu, han hade varit här uppe i skogen så länge

att han glömt att hålla reda på tiden. Men även han hade varit utom och han hade provat på mycket i sin tid, innan han fann friden och lugnet här i storskogen. Han minns så väl sin barndomstid, den tid som han brukade kalla "den stora ofriden", därför att han då måste stå i hem, det var bolaget genom process av far hans. Det var den tiden då Norrland började vakna ur sin tusenåriga sömn, och med ofrån ögon såg de miljoner av värden det haft som täcke. Norrlandsbonden vaknade och börde det gröna suset, det hade även far och farfar hört men ej förstått dess värde. De hade väntat men för sent, bolagsberrare eller s. k. skogsjobbare hade dragit fördel av deras oförstånd om skogarnas värde. Och för att få skogen och jorden så billigt som möjligt hade de ej skött några medel, gudsord och brännvin hade varit det säkraste och bästa sätt mindre trevliga medel de använt. Var någon alltför motsträvig och ej erkände affären så blev det process, ej togs det någon hänsyn till om bonden hamnade på fattighuset eller dog av svält. Det var en djävulens tid. Den gamle mannen där i skogen svor för sig själv. Han var ju bara pojken, när han med far och mor fick lämna gården som tillhört släkten i många släkter tillbaka i tiden. Mor hade glätt mycket en tid, så blev hon sjuk och dog, en ny förbannelse suckades i skogen, en förbannelse över dem som vällat hans mors död. Far tog det lugnare, men blev sig aldrig lik som för, far hade fått arbete vid den nyanlagda sågen, tungt var arbetet och förtjänsten dålig, men de drog sig fram trots allt. Så hade han växt upp till en arbetsträl å andra, men när även far, gud signe hans minne, gick hådan, så hade Erik, drivits ut i världen, drivits av en sådan barnsdomen tillbakahållen längtan efter sanningen och efter frid. Sanningen? Hade han funnit den? Det hade han visst, han hade funnit den här i storskogen tillsammans med friden.

Det var nog bäst att han satte sig ett tag, ty han kände att det behövdes. Han hade ju sagt sitt forflutna farväl, han ville ocärna påminna sig det som gått men i kväll kommo minnen allt för starkt på honom, han fick väl skjuta de bittra å sidan och i stället tänka på de ljuva, ty han hade även sådan. Karin, Jaså! Han var så svag en gammal stackars, så att han suckade fram namnet. Ja, det var nog så att ungdomskärleken aldrig kunde dö. Fast det var så många år sedan dess, kunde han känna den varma smekningen på sin kind, känna varma läppar, hora heta kärlekens i sitt öra, han tyckte sig som då samma en ung svalande kvinnobarm. Han, den fattige hemlösa vandrar hade vunnit henne, Karin, storbonden på Sjöviks dotter. Det var en kväll han hade kommit van drande över bergen ner till byn. Ifråga en lögde där uppe i skogsdalen, en horden en fiols gnällande toner, glada skratt och dansande pojkar klackstamp i lösgolvet. Han gick däråt, slängde sin ransel i ett hörn och var snart med i dansen. Han var ung och stark på den tiden, inte kunde han rå för att det blev Karin som han kom att dansa med hela kvällen. Han såg hur blockarna började måna bland pojkarna, ty Karin var ett gott parti och de följde inga utböljningar. Men från första stunden och dansen kände han på sig att Karin var hans, han kände hennes hjärta klappa mot sitt och såg hennes små bluga ögonkast, och där i hörnet, där de stodo tryckta tätt intill varandra knep han en kyss av rosiga läppar. Och när de kommo som han väntat för att handgripigt taga tillbaka den bortroade skatten, hade han på huvudet ner i en förbrinnande bäck. Knivarna hade nog varit framme, men de kommo aldrig till användning, ty han hade sagt åt pojkarna att ej bry sig om kniven när de inte hade full service med, ty vore de hungriga så skulle han gärna stå till tjänst med mat, finfina köttbullar, men tråkigt nog med naglar på. Så hade han tagit Karin om livet och skrottande gått igenom pojkhoppen ut i den klara månljusmättande natten. Den natten var en hädd i Sjöviksbondens gård orörd.

De hade lovat varandra tro och kärlek för livet, de hade varit lyckliga en tid, tills hennes far, storbonden, fick reda på saken, då gick det som det alltid går, då den ena parten är rik och den andra fattig, hon måste taga en annan.

Men sin kärlek hade hon aldrig svikit. Så hade hans krossade drömmar om lyckliga drifvagn ut på vägen dring igen. Han hade arbetat här och där. Han hade varit rallare, luffare, timmerhuggare och fabriksarbetare. Det senaste arbetet var nog det sämsta av allt. En tid hade han varit i ett spinneri, där arbetet bestod i att smörja maskiner. Där sköttes av marga hållorda kvinnor. De skötte fabriken maskiner omsterrillt, och födde barn utom ämnet, barn som skulle upptaga deras arbete när de själva stupade på sin post, färdiga att dö eller forslas på fattighuset. Bolaget var det tackas, de behövde ny arbetskraft.

En gammal historia. En man ut bad sig råd hos en advokat om hur han bäst skulle komma från sina fordringskrav. Advokaten rådde honom att placera sin erendom i bustrens namn. Då advokaten en tid där efter kom med sin räkning fick han till svar: — Jag följde er råd att placera allt på min hustru, och jag har nu ingenting att betala med.

— Kan du säga mej det bästa sättet att bli av med vägsdammer? — Flytta ifrån dom.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNING-ANKARET

M. A. Ericus Medical Institute
684 Union Avenue, New York

KING GEORGE HOTEL
KING & ALEXANDER
Rum per dag eller vecka

BASTA BETJÄNING
ALLT MODERNT
Pris: \$1.00 och \$1.50 per dag

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGS-BYRÅ
Giver GRATIS upplysningar om förhållanden för farmarbetare, arbetsverks- och industriarbetare, arbetsförtjänst, lediga platser, platser som önskar, land till salu, priser på land, fritid, främmande land etc. etc.
Förfrågningar från Sverige och Föränta Staterna besvaras av Svenska Canada-Tidningens upplysningsbyrå
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

— Kan du säga mej det bästa sättet att bli av med vägsdammer? — Flytta ifrån dom.